

De schildwacht en de roos

Verhaal van de Maand november 2004

Ze was keizerin over een onmetelijk rijk. Zo groot was haar rijk, dat als zij in contact wilde blijven met al haar onderdanen, dat zij altijd onderweg zou moeten zijn. En ze had al zo weinig belangstelling voor alles wat buiten het hof plaatsvond. Toch, noodgedwongen door het keizerlijk protocol, maakt zij eenmaal in de vier jaar een lange tocht door de buitengewesten.

Moe, warm en onder het stof hing zij half-onderuit in haar koets en wuifde verveeld naar het volk. Tot plotsklaps haar oog viel op een bloem, in een perkje vlak naast de dorpspomp. Een roos! Zo groot, zo rood, zo schoon, zo zuiver, zo eenzaam. Bijna ontsnapte een keizerlijke traan aan een ooghoek. Een

krachtig gebaar bracht de stoet abrupt tot stilstand. Een gebiedende stem deed een lansier uit het gevolg treden, tot naast de roos. Schoonheid moest beschermd. De koets kwam weer in beweging. Het keizerlijke bezoek was voorbij.

De lansier bleef achter. Een fiere schildwacht voor de roos. Dag in dag uit. Maand na maand. Jaar na jaar. De mensen, het dorp en de roos volgden het ritme van seizoenen. De schildwacht bleef. Hij werd verliefd, hij trouwde, werd vader en wijdde zijn zoon in in de geheimen van de wacht. De zoon knikte, al begreep hij niet zo goed. Het enige wat hij zag was een roestige dorpspomp, een kleine wachthuisje, dat de dorpsbewoners zijn vader hadden geschonken en een vierkant meter zwarte aarde ingeklemd tussen ruwe stenen.

De zoon haalde zijn schouders op. Elke vrijdag, zoals dat in het keizerrijk keurig was geregeld, kwam de soldij. Na zijn vaders dood nam hij diens zijn plaats in. Voor het wachthuisje. Hij werd verliefd, trouwde, werd vader en wijdde zijn zoon in opdat die na hem...

*- vrij naar een Russisch verhaal
- opnieuw verteld door Marcel van der Pol
afbeelding: internet*